

Mgr inż. Czesław Leon Danielewicz

W dniu 2 grudnia 1953 r. zmarł w wieku lat 69 mgr inż. CZESŁAW LEON DANIELEWICZ dyrektor naukowy Stacji Hodowlano-Badawczej Instytutu Hodowli i Aklimatyzacji Roślin w Brudzynie w woj. bydgoskim.

Urodzony w Warce w pow. grójeckim, pod Warszawą, szkołę średnią ukończył w Radomiu, po czym rozpoczął studia na Wydziale Rolniczym Politechniki w Pradze. Po ukończeniu studiów i odbyciu praktyki w Czechach wraca do kraju. W roku 1920 rozpoczyna pracę w hodowli roślin. Pracuje kolejno w przedsiębiorstwie „Udycz” jako kierownik Stacji Hodowli Roślin — Kwasów, w pow. stopnickim, a następnie w „Połączonej Krajowej Hodowli Nasion Selekcyjnych Granum” na stanowisku kierownika Stacji w Szczeglinie. W roku 1925 zostaje naczelnym hodowcą prywatnego przedsiębiorstwa „Siew” we Włoszanie, pow. Żnin, na którym to stanowisku pozostaje do września 1939 roku.

Wysiedlony przez okupanta przebywa do 1945 roku pod Warszawą, gdzie z ramienia firmy nasiennej R. T. Fijałkowski organizuje dwie stacje hodowli roślin w Oborach, pow. warszawski i Budziszynie, pow. Grójec. W kwietniu 1945 r. wraca do Włoszania i odbudowuje zlikwidowaną przez okupanta Stację Hodowli Roślin we Włoszanie, a następnie organizuje nowe Stacje w Żabicy i Brudzynie.

W kwietniu 1946 r. zostaje mianowany przez Dyрекcję Państwowych Zakładów Ho-

dowli Roślin dyrektorem Stacji Hodowlanej w Brudzynie. Ze względu na prace badawcze, oparte na najnowszych metodach nauki radzieckiej prowadzone przez Zmarłego w Brudzynie, Stacja ta zostaje w 1951 roku przejęta przez Instytut Hodowli i Aklimatyzacji Roślin, a mgr Danielewicz mianowany jej dyrektorem.

W wyniku długoletniej pracy wyhodował On własne odmiany o wysokiej wartości użytkowej: żyto Włoszanowskie i Uniwersalne, pszenicę ozimą Dobrochna, Jasnocha, Bożena, Przodownica i Poznanianka, ziemniaki rakoodporne: Kmiec, Hetman i Prymas oraz szereg gatunków traw.

Mgr Danielewicz był pionierem nowych metod w hodowli roślin. Jako pierwszy z hodowców wprowadził do swej pracy metody miczurinowskie. Wybitne osiągnięcia Zmarłego w hodowli roślin wysuwają Go na czoło przodujących pracowników nauki rolniczej w dziedzinie hodowli roślin.

Za wybitne zasługi został dwukrotnie odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi, a za wyhodowanie żyta Uniwersalnego i opracowanie nowej metody w hodowli zbóż, opartej na zasadach agrobiologii, otrzymał w 1952 r. nagrodę państwową.

Nauka polska traci zasłużonego pracownika, postępowego hodowcę, który odznaczał się wielką prostotą życia, nieprzeciętną pracowitością, zdolnościami organizacyjnymi i dydaktycznymi oraz wysokimi walorami moralnymi.

Cześć Jego Pamięci.